

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/112/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122014374
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2122014374.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. D. XXX/XX, E. F. G., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 06.07.2023, č. k. 12T/45/2022-250, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.02.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 06.07.2023, č. k. 12T/45/2022-250, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 18.06.2021 v presne nezistenom čase približne od 10:00 h do 12:00 h v obci E. F. C. v rodinnom dome s popisným číslom XXX/XX fyzicky napadol H. I. tým spôsobom, že poškodeného zozadu minimálne dvakrát udril neustáleným dreveným tupým predmetom podlhovastého tvaru do oblasti ľavej bočnej a zadnej hrudnej steny, čím spôsobil H. I. zranenia zlomeninu 10. - 11. rebra vľavo a pomliaždenie hrudníka vľavo, ktoré si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 4 týždne a obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného v období od 18. 06. 2021 do 16. 07. 2021, spočívajúce v sťažení obvyklého spôsobu života poškodeného vyžadujúce si telesné šetrenie, obmedzenie nadmernej fyzickej záťaže, dlhodobiejšieho sedenia a šoférovania, spoločenskej činnosti a kontaktu so spoločenským prostredím, nutnosť osobnej asistencie, odkázanosť na čiastočnú starostlivosť inej osoby - rodinného príslušníka, obmedzenie možnosti vykonávania nevyhnutných životných, hygienických úkonov a vykonávanie prác v domácnosti.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona pri použití § 38 ods. 2, ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 12 mesiacov. A zároveň rozhodol postupom podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodeného H. I. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Po vyhlásení rozsudku sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil odvolanie, čo do výroku o vine ako i výroku o treste.

Zahlásené odvolanie odôvodnil obžalovaný písomným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne a uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a rozhodnutie náležite neodôvodnil. Mal za to, že poškodený sa vyjadroval ku skutku v priebehu konania odlišne, keď pri ošetrení sa vyjadril, že bol okolo 12 hod. udrutý bejzbalkou do chrbta – hrudníka vzadu vľavo, pri výsluchu dňa 23.03.2022 uviedol, že bol udrutý od chrbta smerom k pravej strane teda do pravého boku a na hlavnom pojednávaní dňa 13.03.2023 vypovedal, že bol napadnutý asi o 10 – 11

hod., udretý mal byť predmetom o dĺžke okolo metra a priemere 3,5 cm, malo to byť guľaté, poriadne to nevidel. Z uvedeného potom obžalovaný vyvodil, že vyvstávajú vážne pochybnosti o tom, akým predmetom mal byť poškodený udretý, pričom nekorešponduje ani čas, kedy malo údajne k útoku prísť. Výpovede poškodeného sú podľa neho nekonzistentné a protirečivé, keď si nepamätá ani stranu tela, ktorú mal zranenú. Podľa jeho názoru vyvstali, vzhľadom na výpoveď znalca, aj pochybnosti, na akej stoličke sedel poškodený, keďže táto musela byť bez opierky. Namietal, že okresný súd si nepripojil spisy, v ktorých bol poškodený odsúdený za skutky spáchané pod vplyvom alkoholu a teda nezisťoval, či svedok reprodukuje prežitú udalosť tak, že hovorí pravdu alebo si nepamätá alebo reprodukuje prežitú úplne inak, než ako vypovedajú o udalosti svedkovia. Súd si podľa neho extrahoval z výpovede znalkyne len časť a to, že poškodený má schopnosť zaregistrovať určitú udalosť, uložiť si ju do pamäte a následne ju reprodukovať, avšak nezohľadnil ďalšie časti výpovede znalkyne. Vyslovil záver, že súd sa nevysporiadal s jeho obhajobou a neexistuje ani žiadna ucelená reťaz dôkazov spôsobilá ho usvedčiť.

Navrhol, aby Krajský súd v Trnave (ďalej aj krajský súd) podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a aby bol s poukazom na § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Za účelom prejednania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na deň 27.02.2024, ktorého sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajkyňa obžalovaného a obžalovaný. Po oboznámení správy o stave vecí sa pristúpilo ku konečným návrhom, keďže krajský súd dokazovanie nedoplňal. V rámci konečných návrhov prokurátorka krajskej prokuratúry konštatovala, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, preto odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné a navrhla ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného v celom rozsahu poukázala na odôvodnenie odvolania, keď mala za to, že vyvstalo množstvo pochybností, ktoré neboli odstránené a navrhla postupovať v pochybnostiach v prospech obžalovaného a tak po zrušení rozsudku obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Obžalovaný uviedol, že poškodeného sa nedotkol, z jeho strany ide o vymyslenú vec, keď povedal, že sa mu pomstí a urobí mu v živote zle.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným, voči výrokom, voči ktorým tento subjekt odvolanie podať mohol, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

K výroku o vine a konaní, ktoré mu predchádzalo

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, obžalovaný mu vytýkal v podstate len to, že okresný súd nevykonal dostatočné dokazovanie, keď mu odmietol návrhy na doplnenie dokazovania.

Odvolačný súd na tomto mieste konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu I. stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu I. stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

Krajský súd k obrane obžalovaného uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vinu obžalovaného ustálil na základe výpovede poškodeného H. I., ktorého aj krajský súd považoval za dôveryhodného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený je schopný vypovedať o skutočnostiach, ktoré prežil aj pod vplyvom alkoholu, preto pripojenie spisov a porovnávanie jeho výpovedí v iných konaniach nebolo potrebné. Výpoveď poškodeného je podporená najmä výpoveďou svedkyne H. E., záverov znaleckého skúmania a lekárskeho správ.

Zranenia spôsobené poškodenému boli aj podľa názoru krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností objektivizované vykonaným znaleckým dokazovaním, keď znalec označil za predmet násilia tupý predmet, ktorý i keď „svojimi slovami“ opisoval aj poškodený. Skutočnosť, že tento predmet označil poškodený raz ako bejzbalku, raz ako drevenú palicu, nerobí z jeho výpovede, výpoveď vymyslenú (to isté platí aj o čase spáchania skutku). V tomto smere okresný súd správne reagoval na obhajobnú argumentáciu ohľadom stoličky s opierkou, keď nebolo zrejme o aké stoličky išlo v čase spáchania skutku a ako poškodený na stoličke sedel. O skutočnosti, že sedel a tak bol od chrbta napadnutý, vypovedal poškodený už dňa 23.03.2022 za účasti obhajkyne, pričom v tomto smere žiadne výhrady neboli.

Obžalovaný tiež namietal, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho obhajobnou verziou, s čím nemožno súhlasiť. Okresný súd reagoval na každú podstatnú obhajobnú námietku obžalovaného a správne napokon dospel k záveru o jej účelovosti s cieľom zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za svojej konanie.

Treba uviesť, že skutok sa stal tak, ako ho popísal poškodený, ktorého výpoveď bola v podstatných častiach potvrdená aj svedkyňou H. E.. O ich vierohodnosti ani krajský súd nemal žiadne pochybnosti, tieto sú logické a sú aj v zhode so závermi znalca MUDr. Alexandra Köröczza, ako aj s inými vo veci vykonanými dôkazmi.

Krajský súd na záver prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

K výroku o treste

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má

zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútka páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 5 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd u spolupáchatelov aj na to, ako mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd správne u obžalovaného zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti a preto pri ukladaní trestu vychádzal zo zákonom stanovenej trestnej sadzby 6 mesiacov až 18 mesiacov. Obžalovanému bol s ohľadom na všetky skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu uložený primeraný a zákonný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, ktorý mu bol tiež správne podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenčne odložený so skúšobnou dobou vo výmere 1 rok. Takto uložený trest považoval aj krajský súd za primeraný a spravodlivý vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu.

K nároku na náhradu škody krajský súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď rozhodoval postupom podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.